

Ο Πρωτοσύγκελλος της Ι.Μ. Μόρφου για τους επικριτές του Μητροπολίτου.

**Ι.Μ.Μόρφου: Όφειλόμενη απάντηση προς ανακοίνωση του πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κυρηνείας κ. Χρυσοστόμου (του Γραφείου του στη Λευκωσία, στο Facebook, στις 30.07.2019)
Του Άρχιμανδρίτου Φωτίου Ίωακείμ**

Τόν πανιερώτατο Μητροπολίτη Κυρηνείας κ. Χρυσόστομο γνωρίζω από χρόνια, από τότε που ήταν λαϊκός, και δηλώνω έξαρχής ότι τίποτα προσωπικό δεν έχω μαζί του. Μάλιστα πάντοτε διατηρούσαμε φιλικές σχέσεις. Περαιτέρω, σέβομαι και τὸ ἀρχιερατικό του ἀξίωμα.

Ἡ ὡς ἄνω ὁμως ανακοίνωσή του, τὴν ὁποία παραθέτω ἐφεξῆς αὐτούσια, ὁμολογῶ ὅτι μὲ λύπησε βαθύτατα, ὄχι ἀπλῶς γιατί καταφέρεται μὲ ὄχι εὐθύ τρόπο κατὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου μου, τοῦ Μόρφου κ. Νεοφύτου, ἀλλὰ κυρίως καὶ κατεξοχὴν γιατί μὲ τὰ λίγα σὲ ἔκταση ἀλλὰ ἀφοριστικά του αὐτὰ γραφόμενα, πλήττει καίρια τὸ ἦθος καὶ τοὺς λόγους τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, παλαιῶν καὶ συγχρόνων, ἀλλοιώνει τὴ σχετικὴ Ἱερὰ Παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἐκφραζόμενο στὴν Ἁγία Γραφὴ λόγο τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀπὸ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» σωστικὴ τῶν ἀνθρώπων Ἀλήθεια.

Ἐπειδὴ, λοιπόν, «φίλος ὁ Πλάτων, ἀλλὰ φιλτάτη ἡ ἀλήθεια», παραθέτω ἐδῶ τὴν ἀπόφανση τοῦ ἁγίου Κυρηνείας καὶ προχωρῶ στὴν ἀναθεώρηση καὶ ἀνασκευὴ της, βάσει ὄχι νεφελωδῶν καὶ ἀνερείστων ἀφορισμῶν, ἀλλὰ βάσει τῶν πηγῶν τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως.

Τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Μητροπολίτου Κυρηνείας ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Γραφεῖο Ἱεράς Μητροπόλεως Κυρηνείας στη Λευκωσία [30.07.2019]

Εκφράζοντας τη θέση της Ιεράς Μητροπόλεως Κυρηναίας και τη δική μου προσωπικώς, πιστεύουμε ότι ο κληρικός δεν πρέπει να ανακατεύεται μέσα στις κρεβατοκάμαρες των ζευγαριών. Επίσης από την εμπειρία μας μέσα από τη μελέτη των έργων αγίων ανθρώπων της Εκκλησίας ή και σε προσωπική επικοινωνία μαζί τους, δεν έχουμε διαβάσει και δεν έχουμε ακούσει οι άγιοί μας να αναφέρονται σε τέτοιου είδους θέματα με τόση λεπτομέρεια. +Ο Κυρηναίας Χρυσόστομος».

«Ἀρχὴ ἐπιστήμης», ἅγιε Κυρηναίας, «ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις καὶ τῶν πραγμάτων ὁ ἔλεγχος. Ἄς ἐξετάσουμε λοιπὸν τὸ κείμενό σας ἐνδελεχῶς.

Σημειώνετε προοιμιακὰ ὅτι τὸ κείμενό σας ἐκφράζει και «τὴ θέση της Ιεράς Μητροπόλεως Κυρηναίας». Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον τὸ ἔχετε διερευνήσει αὐτό, πάντως ἐσᾶς σᾶς ἐκφράζει ἀσφαλῶς πλήρως, ὅπως δηλώνετε. Ἡ ἀπόφασή σας διακρίνεται σὲ δύο σκέλη: α. «ο κληρικός δεν πρέπει να ανακατεύεται μέσα στις κρεβατοκάμαρες των ζευγαριών» καί, β. τα ἔργα και οι λόγοι «των αγίων ανθρώπων της Εκκλησίας» ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντιδιαστολὴ μὲ ὅσα ὁ ἅγιος Μόρφου ἀνέφερε σὲ πρόσφατη ὁμιλία του σὲ συγκέντρωση πιστῶν στὸ Ἀκάκι γιὰ τὸ πολύκροτο θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ τῶν αἰτίων της, καθὼς αὐτοὶ «δεν αναφέρονται σε τέτοιου είδους θέματα με τόση λεπτομέρεια».

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο σκέλος τῆς θέσης σας: «ο κληρικός δεν πρέπει να ανακατεύεται μέσα στις κρεβατοκάμαρες των ζευγαριών». Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἀσφαλῶς τῆς ἀπαγόρευσης ἐξαιρεῖται ὁ ἔγγαμος κληρικός καὶ ἡ δική του κρεβατοκάμαρα. Πρῶτο μου ἐρώτημα, ἅγιε Κυρηναίας, εἶναι τί ἐστὶ κληρικός, καὶ δὴ ἐπίσκοπος. Διοικητικὸς ὑπάλληλος Μητροπόλεως; Τελετουργὸς ναῶν; Ἀπαραίτητο γραφικὸ καὶ «παραδοσιακὸ» decor κοινωνικῶν κ.λπ. ἐκδηλώσεων; Ἐπειδὴ τυγχάνω καὶ ἐγὼ κληρικός, θὰ ἀπαντήσω πὼς ὁ Ὁρθόδοξος κληρικός (τὸ τονίζω, γιατί ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας ὑπάρχει διαφοροποιημένη ἀντίληψη καὶ κατάσταση), μὲ τὴ Χάρη τῆς Ἱερωσύνης ποὺ λαμβάνει, μετέχει, χαρισματικὰ πλέον, στὸ τρισσὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ: Τὸ ἱερατικὸ, τὸ προφητικὸ καὶ τὸ βασιλικὸ. Ἔτσι ὁ κληρικός, καὶ δὴ ὁ ἐπίσκοπος, ποὺ κατεξοχὴν τυγχάνει «εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ», εἶναι —πρέπει νὰ εἶναι—καὶ λειτουργὸς τῶν σωστικῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας (ἱερατικὸ ἀξίωμα), καὶ διδάσκαλος καὶ τοῦ νοητοῦ ἀμπελῶνος «ἐργάτης ἀνεπαίσχυντος» (χωρὶς δηλ. νὰ ντρέπεται) «ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς

ἀληθείας» (Β΄ Τιμ. 2, 15) (προφητικό ἀξίωμα), καὶ κριτῆς καὶ διαχειριστῆς πνευματικὸς τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν (βασιλικὸ ἀξίωμα).

Ἡ Ὁρθόδοξη ζωὴ, σεβαστέ μου ἅγιε Κυρηναίος, δὲν διακρίνεται σὲ ἱερὸς καὶ μὴ στιγμές, σὲ ζωὴ στὸν ναό, σὲ σαλόνια, σὲ τραπεζαρίες, σὲ κρεβατοκάμαρες... Δὲν ὑπάρχουν ἠθικὰ οὐδέτερες πράξεις. Ἡ ζωὴ τοῦ Ὁρθοδόξου πιστοῦ, σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις καὶ ἐκφράσεις της, πρέπει νὰ λούζεται στὸ Φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, στὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ. «Κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα» στοχεύει στὴν ἐν-Χριστωση τοῦ πιστοῦ, στὴν πραγμάτωση στὴ ζωὴ του τοῦ Θεοῦ θελήματος, τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου. Ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ εἶναι παρῶν παντοῦ καὶ πάντοτε στὴ ζωὴ μας. Οὐαὶ καὶ ἀλίμονο, ἐὰν ἡ ζωὴ μας ὡς Ὁρθοδόξων χριστιανῶν εἶναι κατ' ἐπιλογὴν, à la carte... Γιὰ τοῦτο καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας καλύπτουν ὅλο τὸ φάσμα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, μέχρι... καὶ τὶς «κρεβατοκάμαρες των ζευγαριῶν». Κι αὐτὸ βεβαίως δὲν γίνεται γιὰ νὰ ζεῖ ὁ πιστὸς κάτω ἀπὸ ἓνα συνεχὴ βραχνά, σὰν νὰ εἶχαμε ἓνα Θεὸ «μπαμπούλα καὶ ἀστυνόμο», ἀλλὰ ἀντίθετα γιὰ νὰ διασφαλίζονται ἐν παντὶ τὰ ὅρια τῆς ἐν Χριστῶ ζωῆς καὶ ἐλευθερίας καὶ νὰ ἀγιάζεται κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ. «Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγιασμὸς ὑμῶν» (Α΄ Θεσ. 4, 3).

Καί, γιὰ νὰ μὴ νομισθεῖ ὅτι λέγω δικά μου πράγματα, ἀποκυήματα τῆς φαντασίας μου, ἄς δοῦμε συνοπτικώτατα τὶς σχετικὲς θέσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων γιὰ τὸ θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Καὶ λέγω συνοπτικώτατα, γιατί ἡ ἐνδελεχὴς τεκμηρίωση τοῦ θέματος θὰ ἀπόβαινε ἐκτενέστατη διατριβή. Καί, ἀσφαλῶς, ὁμοφυλοφιλικὴ συνεύρεση συνιστᾷ καὶ ὁ κατ' εὐφημισμὸν σήμερα ἀποκαλούμενος «πρωκτικὸς ἔρωτας» ἄνδρα καὶ γυναίκα. Γι' αὐτὸ καὶ ὅσα κατωτέρω, συναναφέρονται καὶ στὴν πτώση αὐτή. Οἱ ὅποιες ὑπογραμμίσεις εἶναι δικές μας.

Ἡ ὁμοφυλοφιλία καταδικάζεται ἀπερίφραστα ἀπὸ τὸν Θεὸ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τιμωρεῖται παραδειγματικώτατα ἀπὸ Αὐτὸν στὰ πρόσωπα τῶν Σοδομιτῶν: «κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα» (Γεν. 18, 20). Ἐὰν ἡ κατὰ φύσιν σαρκικὲς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων τιμωρήθηκαν μὲ τὸν «κατὰ φύσιν» κατακλυσμὸ τοῦ ὕδατος, «διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας», ἡ παρὰ φύσιν ἁμαρτία τῶν κατοίκων Σοδόμων καὶ Γομόρρας τιμωρήθηκε μὲ τὸν «παρὰ φύσιν» κατακλυσμὸ τῆς φωτιᾶς (Γεν. 19). Ὁ λόγος καὶ νόμος τοῦ Θεοῦ ἦταν καὶ εἶναι ξεκάθαρος: «καὶ μετὰ ἄρσενος οὐ κοιμηθήσῃ κοίτην γυναικείαν, βδέλυγμα γὰρ ἐστὶ» (Λευϊτ. 18, 22). «καὶ ὃς ἂν κοιμηθῇ

μετὰ ἄρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα ἐποίησαν ἀμφοτέροι· θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἔνοχοί εἰσιν» (Λευϊτ. 20, 13).

Ἦς ἔλθουμε ὁμως καὶ στὴν ἐποχὴ τῆς Χάριτος, τὴν Καινὴ Διαθήκη. Τὸ «στόμα τοῦ Χριστοῦ», ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, στηλιτεύει μὲ τὸν ἐμφαντικώτερο τρόπο, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων σοβαρῶν ἀμαρτημάτων στὰ ὁποῖα ἐπιδίδονταν οἱ εἰδωλολάτρεις τῆς ἐποχῆς, τὰ παρὰ φύσιν ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ διασφαλίσει τὸ χριστιανικὸ ἦθος τῶν πιστῶν, ποὺ ἀναπόφευκτα συναναστρέφονταν μαζί τους. Ἐξάλλου, πλεῖστοι ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν καὶ οἱ ἴδιοι προηγουμένως εἰδωλολάτρεις. Στὸ ἀθάνατο κείμενο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς του, ἀποφαίνεται θεόπνευστα καὶ ἀνεπαίσχυντα ὁ θεηγόρος ἀπόστολος: «οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι. δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν, καθὼς γέγραπται· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται. Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων, διότι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφάνέρωσε. τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης, εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους, διότι γνόντες τὸν Θεὸν οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά· φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἥλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνοσ φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν. Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, οἵτινες μετέλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν. Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. αἶ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετέλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες. Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα» (Ῥωμ. 1, 16-28). Καὶ παραπέμπουμε τὸν κάθε φιλομαθὴ ἀναγνώστη στὴ θεοφόρο ἐρμηνεία τῆς περικοπῆς ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν

Χρυσοστόμο, πού λέει τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους, ἀπὸ τὴν ὁποία σταχυολογοῦμε ἐνδεικτικὰ τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα: «Ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων πάλιν ἐτέρως τὸ αὐτὸ ἐδήλωσεν, εἰπὼν· “Ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας”. Καὶ ὁμοίως ἐκείναις καὶ τούτους ἐκβάλλει πάσης ἀπολογί-
ας, κατηγορῶν αὐτῶν, οὐ μόνον ὅτι εἶχον ἀπόλαυσιν, καὶ ἀφέντες ἦν εἶχον, ἐπ’ ἄλλην ἦλθον, ἀλλ’ ὅτι τὴν κατὰ φύσιν ἀτιμάσαντες, ἐπὶ τὴν παρὰ φύσιν ἔδραμον. Δυσκολώτερα δὲ τὰ παρὰ φύσιν καὶ ἀηδέστερα, ὥστε οὐδὲ ἡδονὴν ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν· ἡ γὰρ γνησίᾳ ἡδονῇ ἢ κατὰ φύσιν ἐστίν· ἀλλ’ ὅταν ὁ Θεὸς ἐγκαταλίπη, πάντα ἄνω καὶ κάτω γίνεται. Διὰ τοῦτο οὐ τὸ δόγμα αὐτοῖς σατανικόν μόνον ἦν, ἀλλὰ καὶ ὁ βίος διαβολικὸς... Ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ κόσμου τὴν κατὰ φύσιν τέθεικεν ἡδονὴν, ἧς ἡδύναντο μετὰ ἀδείας πλείονος ἀπολαύοντες καὶ μείζονος τῆς εὐφροσύνης, ἀπηλλάχθαι αἰσχύνης· ἀλλ’ οὐκ ἠθέλησαν· ὅθεν καὶ συγγνώ-μης ἀπάσης εἰσὶν ἐκτὸς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν ὑβρίσαντες».

Ἄς παραθέσουμε ἐνδεικτικὰ ἀκόμη τρία παύλεια χωρία καὶ ἓνα τοῦ ἀποστόλου καὶ θεαδέλφου Ἰούδα γιὰ τὸ ἀμάρτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, καθὼς καὶ τῆς σωφροσύνης τῶν συζύγων μέσα στὸ Γάμο, ὅπου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δηλώνει μὲ σαφήνεια πῶς ὅσοι περιπίπτουν στὸ πάθος τοῦτο καὶ δὲν μετανοοῦν, ἀποκλείονται τῆς σωτηρίας, τῆς αἰώνιας ζωῆς.

α. «ἢ οὐκ οἶδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοῖδοροι, οὐχ ἄρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι. καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος» (Α΄ Κορ. 6, 9-12).

β. «Οἶδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως χρῆται, εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίω νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἀμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατρολώαις καὶ μητρολώαις, ἀνδροφόνοις, πόρνοις, ἀρσενοκοῖταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται, κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ ἐπιστεύθη ἐγώ» (Α΄ Τιμ.1, 8-11).

γ. «Τὸ λοιπὸν οὖν, ἀδελφοί, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς παρελάβετε παρ’ ἡμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον· οἶδατε γὰρ τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Τοῦτο γὰρ ἐστὶ θέ-

λημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας, εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ, μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας καθάπερ καὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα τὸν Θεόν, τὸ μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, διότι ἔκδικος ὁ Κύριος περὶ πάντων τούτων, καθὼς καὶ προείπομεν ὑμῖν καὶ διεμαρτυράμεθα. οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσία, ἀλλ' ἐν ἁγιασμῷ. τοιγαροῦν ὁ ἀθετῶν οὐκ ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεὸν τὸν καὶ δόντα τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἅγιον εἰς ὑμᾶς» (Α΄ Θεσ. 4, 1-8).
 δ. «ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἐτέρας, πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι» (Ιούδα, 7).

Ἀλλά, ἄς ἔλθουμε καὶ στὸν ἁγιοπνευματικὸ ὑπομνηματισμὸ τῶν ἀνωτέρω ἁγιογραφικῶν χωρίων ἀπὸ τῆ ζωσα ἐκκλησιαστικῆ μας Παράδοση, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Ἐδῶ νὰ τονίσουμε πὼς οἱ ἴδιες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ποὺ ἐξέφρασαν θεόπνευστα τὰ Δόγματα καὶ ἀποκρυστάλλωσαν τὴν Ὁρθόδοξη δογματικὴ διδασκαλία, οἱ ἴδιες καθόρισαν τὸ Ὁρθόδοξο ἥθος μὲ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ποὺ θεσμοθέτησαν, ἐπικυρώνοντας συχνὰ Κανόνες παλαιότερων τοπικῶν Συνόδων καὶ μεμονωμένων ἁγίων πατέρων, προσδίδοντάς τους ἔτσι οἰκουμενικὸ κύρος.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτὴς διδάσκει ὅτι εἶναι πολὺ βαρύτερη ἢ παρὰ φύσιν ἁμαρτία ἀνάμεσα στὸ ἀνδρόγυνο, παρὰ αὐτὴ ποὺ γίνεται μὲ ξένους. «Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι δύο εἰδῶν», παρατηρεῖ. «Ἡ μία σὲ γυναῖκες, ὅταν οἱ ἄνδρες πέσουν μ' αὐτὲς στὸ παρὰ φύσιν (πρωκτικὴ ἄνωμαλία), ἐνῶ ἡ ἄλλη ἀναφέρεται στὴν ἴδια συγχαμερὴ πράξη, ποὺ γίνεται μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν... Τὸ νὰ τὴν κάνει κάποιος σὲ ξένες γυναῖκες εἶναι βαρύτερο ἁμάρτημα ἀπὸ τὸ νὰ τὴν κάνει σὲ ἄνδρες. Καί, τὸ νὰ τὴν κάνει στὴ δική του γυναῖκα εἶναι ἀκόμη βαρύτερο ἀπὸ τὸ νὰ τὴν κάνει σὲ ξένη γυναῖκα [καθὼς μολύνει ἓνα Μυστήριον, αὐτὸ τοῦ Γάμου]. Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν, συμπεραίνουμε ὅτι τὸ ἀνδρόγυνο ποὺ θὰ πέσει στὸ παρὰ φύσιν, κανονίζεται ἀπὸ τὸν Πνευματικὸ πολὺ βαρύτερα ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ διέπραξε τὴν ἁμαρτία αὐτὴ σὲ ἄνδρες ἢ σὲ ξένες γυναῖκες... Ὁκτὼ χρόνια ἀποχὴ ἀπὸ τὴ Θεία Κοινωνία κανονίζεται αὐτὴ ἡ ἁμαρτία» (βλ. Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἐξομολογητάριον. Ἀπόδοσις στὴ Νεοελληνικὴ ὑπὸ Βενεδίκτου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου, Ἅγιον Ὄρος 2013, σελ. 181, ὑπόσημ. 151, ὅπου προστίθεται: «Ὁ δὲ ξβ' κανόνας τοῦ ἁγίου Βασιλείου 15 χρόνια ἐμποδίζει τοὺς ὁμοφυλόφιλους ἀπὸ τὴν Κοινωνία· ὁ δὲ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης 18 χρόνια).

Μετὰ ἀπὸ αὐτά, ἅγιε Κυρηναίος, νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι θεματοφύλακες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Παράδοσης εἶναι οἱ κληρικοί, κατεξοχὴν οἱ ἐπίσκοποι, μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ τρισσοῦ ἀξιώματος τῆς χαρισματικῆς ιερωσύνης. Καὶ ἔχουν χρέος, «ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ», νὰ ὀρθοτομοῦν «τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» χάριν τοῦ ποιμνίου τους, χάριν τῶν ψυχῶν «δι' ἃς Χριστὸς ἀπέθανεν». Ἀπὸ τὰ πάμπολλα, ποὺ θὰ μπορούσαν ἐν προκειμένῳ νὰ λεχθοῦν, Σᾶς παραπέμπω στὰ κεφ. β' - δ' τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου. Οἱ ἐκεῖ λόγοι-ἐπιστολές τοῦ Χριστοῦ —μέσω τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου— στοὺς ἑπτὰ «ἀγγέλους», δηλαδή ἐπισκόπους τῶν ἰσαρίθμων Ἐκκλησιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μᾶς ἀποκαλύπτουν σαφέστατα τὸ πόσο ὁ Κύριος παρακολουθεῖ λεπτομερῶς τὸ ποιμαντικὸ ἔργο τῶν ἐπισκόπων, καὶ τὸ τί ζητεῖ καὶ ἀναμένει ἀπὸ αὐτούς, προαναγγέλλοντας αὐστηρὲς τιμωρίες σὲ ὅσους δὲν μεριμνοῦν ἀντάξια τοῦ ἐπισκοπικοῦ τους ἀξιώματος γιὰ τὴ σωστικὴ διδαχὴ καὶ διαποίμανση τῶν πιστῶν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, νομίζω πὼς τὸ πόρισμα ποὺ ἀπορρέει εἶναι σαφές καὶ *lucis clarior*: Ὁ κληρικός, καὶ δὴ ὁ ἐπίσκοπος, εἶναι ἐπωμισμένος μὲ τὴ βαρεῖα εὐθύνη νὰ ἀναγγέλλει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν ὅλη βιοτὴ τους καὶ νὰ τοὺς καθοδηγεῖ «εἰς νομὰς σωτηρίας». Αὐτὸ τοῦτο, ἀκριβῶς, ἅγιε Κυρηναίος, ἔπραξε ἐν προκειμένῳ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὁ ἅγιος Μόρφου, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος λοιδορήθηκε, κοροϊδεύθηκε χυδαιότατα, γελοιοποιήθηκε, ὑβρίσθηκε ἀπροκάλυπτα, ἐκ πιστῶν καὶ ἀπίστων, ἐξ οἰκείων καὶ ἀλλοτρίων τῆς πίστεως, καὶ παρέμεινε μέχρι στιγμῆς σιωπῶν ἐν ὑπομονῇ. Βεβαίως, ἐτοιμάζει σύντομα ἐπίσημη ἀπάντησή του, γραπτὴ καὶ προφορικὴ γιὰ τὸ θέμα. Καί, γιατί ὅλα αὐτά; Ἐπειδὴ τόλμησε καὶ ὀρθοτόμησε καὶ ἐν προκειμένῳ λόγον ἀληθείας, γιὰ τὴ σωτηρία ψυχῶν, μὴ λέγοντας κάτι δικό του, ἀλλὰ μεταφέροντας στοὺς ἀκροατὲς του τὰ ὅσα λέγει σχετικὰ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅσα ἀναφέρουν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, παλαιοὶ καὶ σύγχρονοι.

Κι αὐτό, μᾶς ὀδηγεῖ στὸ β' σκέλος τῆς ἀπόφασής σας: "Ὅτι τάχα τὰ ἔργα καὶ οἱ λόγοι «των ἁγίων ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας» ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντιδιαστολὴ μὲ τὰ ὅσα ὁ ἅγιος Μόρφου ἀνέφερε σὲ πρόσφατη ὁμιλία του σὲ συγκέντρωση πιστῶν στὸ Ἀκάκι γιὰ τὸ πολύκροτο θέμα τοῦ πρωκτικοῦ καὶ στοματικοῦ ἔρωτα καὶ τῶν ἀναπόδραστων συνεπειῶν τους στὸ χαρακτήρα καὶ τὴ διαμόρφωση τοῦ κυοφορούμενου ἐμβρύου, καθὼς αὐτοὶ «δεν ἀναφέρονται σε τέτοιου εἶδους θέματα με τόση λεπτομέρεια».

Καταρχήν, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε τὴν εὐλογη ἐρώτηση, ποιά ἔργα «αγίων ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας» μελετήσατε ἢ μὲ ποιούς ἐξ αὐτῶν ἦλθατε «καὶ σε προσωπική ἐπικοινωνία» καὶ δὲν βρήκατε ἢ ἀκούσατε κάτι σχετικὸ μὲ ὅσα ἀνέφερε ὁ ἅγιος Μόρφου.

Μέχρι νὰ ἔχουμε τὴν ἀπάντησή σας, θὰ σταχυολογήσω στὴ συνέχεια, καὶ πάλιν τελείως ἐνδεικτικά, κείμενα «αγίων ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας», παλαιότερων καὶ συγχρόνων, ποὺ περὶτρανα ἀποδεικνύουν τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο ἀπ' αὐτὸ ποὺ διακηρύττετε στὴν ὑπὸ ἐξέταση ἀπόφασή σας.

Ὁ Μ. Βασίλειος γράφει: «Παρὰ τῶν μεθυόντων αἱ τῆς φύσεως ἐναλλαγαί, ἐν ἄρρενι μὲν τὸ θῆλυ, ἐν δὲ τῷ θήλει τὸ ἄρρεν ἐπιζητούντων» (Μεγ. Βασιλείου, Περὶ Νηστείας Λόγος Α', ΡG31, 181).

Ὁ θεοφόρος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἐπισημαίνει: «Ἡ πάλιν κακία ἐστίν, ἢ ἐσφαλμένη κρίσις τῶν νοημάτων, ἢ ἐπακολουθεῖ ἢ παράχρησις τῶν πραγμάτων. Οἷον ὡς ἐπὶ τῆς γυναικός, ἢ ὀρθὴ κρίσις τῆς συνουσίας, ὁ σκοπὸς ἐστὶ τῆς παιδοποιίας. Ὁ οὖν εἰς τὴν ἡδονὴν ἀποβλεψάμενος, ἐσφάλῃ περὶ τὴν κρίσιν, τὸ μὴ καλὸν ὡς καλὸν ἠγησάμενος. Ὁ γοῦν τοιοῦτος, παραχρῆται γυναικὶ συνουσιαζόμενος. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων καὶ νοημάτων» (ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Περὶ Ἀγάπης, Ἑκατοντὰς Β', 17, ΡG90, 989ΑΒ).

Ὁ μεγάλος Κύπριος ἅγιος τοῦ 7ου αἰώνα καὶ πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁσὶος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, εἶναι σαφέστατος στὴ στηλίτευση τοῦ πάθους τῆς παρὰ φύσιν σχέσης στὸ Γάμο, ἀναδεικνύοντας τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματος: «Ἀλλιῶς τιμωρεῖται αὐτός, ποὺ μὲ τρόπο φυσιολογικὸ κάνει χρῆση τῆς φύσεως, καὶ μὲ ἄλλον τρόπο καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἁμαρτία καὶ αὐστηρότερα θὰ τιμωρηθεῖ αὐτός, ποὺ διαπράττει τὴν παρὰ φύσιν ἁμαρτία τῶν Σοδόμων, τὴν ὁποία οὔτε τὰ ζῶα κάνουν, ὅπως ἡ Γραφὴ διηγούμενη λέγει: “Φεῦγε τὴν φωτιά ποὺ ἔπεσε στὴν Πεντάπολη τῶν Σοδόμων, ἢ ὁποία, ὡς ἀπόδειξη τῆς κακίας της, καιομένη ἔμεινε ἄγονη καὶ σὲ ἀκατάλληλες ἐποχὲς βλαστάνει φυτὰ. Ἄγονες πράξεις ἔκαναν, ἄγονη ἔμεινε γιὰ πάντα ἡ γῆ τους καὶ παρὰ φύσιν ἡ γῆ ζωογονεῖ τοὺς σπόρους της”. Ὁ Κύριος γνωρίζει νὰ γλυτώνει τοὺς εὐσεβεῖς ἀπὸ πειρασμό, καὶ τοὺς ἀδίκους τοὺς φυλάσσει κολαζόμενους τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ἰδιαίτερα μάλιστα ἐκείνους ποὺ βαδίζουν πίσω ἀπὸ ἄλλη σάρκα μὲ ἐπιθυμία μiasμοῦ... Ἄς ἀκούσουν αὐτὰ οἱ παντρεμένοι μὲ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἐρωτικὴ μανία καὶ σπατάλη καί, κυρίως, ἀπὸ ἔλλειψη συνειδήσεως καὶ φόβου Θεοῦ, ἐγκαταλείποντας τὴ φυσικὴ χρῆση, ἀναμιγνύονται κατὰ τρόπο ἀφύσικο, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἔχουν

καμμία άπολογία τήν ήμέρα τής Κρίσεως» (Άγίου Άναστασίου Σιναΐτου, Έρωταποκρίσεις, έκδ. Ρηγόπουλου, Θεσσαλονίκη 2008, σελ. 60-62).

Ό άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός: «Κάθε άμαρτία που κάνουν οί γονεΐς, εΐναι δηλητήριο στις ψυχές τών παιδιών τους. Καί κάνει τά παιδιά ξερόκλαδα» (Διδαχή Ζ΄).

Ό άγιος Νικόδημος ό Άγιορείτης, έρμηνεύοντας τò χωρίο του άποστόλου Παύλου Α΄ Κορ. 7, 4, «ή γυνή του ίδιου σώματος ούκ έξουσιάζει, άλλ΄ ό άνήρ· όμοίως δέ και ό άνήρ του ίδιου σώματος ούκ έξουσιάζει, άλλ΄ ή γυνή» («Η γυναίκα τò δικό της σῶμα δέν τò έξουσιάζει, αλλά ό άντρας. Όμοια έπίσης και ό άντρας τò δικό του σῶμα δέν τò έξουσιάζει, αλλά ή γυναίκα»), παρατηρεΐ: «Ναΐ, δέν όρίζει τò σῶμα της ή γυναίκα, αλλά ό άνδρας. Πλήν στήν κατά φύσιν και νόμιμη μίξη (συζυγική σχέση) και όχι στήν παρά φύσιν και άνομη μίξη. Έπομένως, αν ό άνδρας κάποιας γυναίκας ζητάει παρανόμως νά έλθει σέ παρά φύσιν μίξη (σαρκική σχέση) με αύτή, ή γυναίκα δέν πρέπει νά ύποτάσσεται σ΄ αύτό, αλλά νά τόν έμποδΐζει και κατ΄ ούδένα τρόπο νά μήν συγκατατίθεται» (Άγίου Νικοδήμου του Άγιορείτου, Έρμηνεία εις τήν Α΄ Προς Κορινθίους, κεφαλ. Ζ΄, έκδ. Όρθοδόξου Κυψέλης, τόμ. Α΄, Η Προς Ρωμαίους και ή Α΄ Προς Κορινθίους, σελ. 460).

Ό μεγάλος σύγχρονος θεολόγος και άγιος Γέροντας Σωφρόνιος Σαχάρωφ σημειώνει θεόπνευστα: «Ό καθηγιασμένος Γάμος, ό πειθαρχημένος, ό χωρίς διαστροφήν, διατηρεΐ τόν άνθρωπον φυσικῶς και ήθικῶς, ένῶ πᾶσα άλλη μορφή σαρκικής απολαύσεως, έστω και ύπό όνειρώδη μόνον μορφήν, διαφθείρει όλόκληρον τόν άνθρωπον, ήτοι ψυχήν και σῶμα» (Βιβλίο Άσκησις και Θεωρία, έκδ. Ίερας Μονής Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ, σελ. 61-62).

Άς έλθουμε και στον μεγάλο άσκητή, προφήτη και θαυματουργό του 20οϋ αίώνα, όσιο Παΐσιο τόν Άγιορείτη. Μᾶς αναφέρει σχετικά ό αρχιμανδρίτης Σάββας Άγιορείτης: «Μοϋ διηγήθηκε κάποια κυρία από τήν Θεσσαλονίκη, ότι κάποτε ό όσιος Παΐσιος έδωσε δυναμικό τέλος σ΄ ένα φορτικό και άκρως έφάμαρτο συζυγικό της βάσανο. Εΐχαν διαφορετικό Πνευματικό εκείνη και ό σύζυγός της. Ό δικός της Πνευματικός ήταν πατερικός και εύσυνείδητος και ύπεδείκνυε τΐς θεοχάρακτες γραμμές και προϋποθέσεις του τίμιου γάμου. Ό Πνευματικός του συζύγου της ήταν νεωτεριστής και μεταπατερικός και έλεγε στο σύζυγό της τò γνωστό, “ό Θεός αφήνει έλεύθερες τΐς κρεβατοκάμαρες και δέν άσχολεΐται με τò τί κάνουν οί σύζυγοι κατά τήν σχέση, αλλά με τήν καρδιά...”. Ό σύζυγος άπαιτοϋσε νά μεταβληθεΐ ή σύζυγός του σέ χολι-

ρώδη και λασπώδη κρεάτινη μάζα και διαρκῶς τὴν πίεζε νὰ ἐνδώσει, μὲ εὐλογία τοῦ Πνευματικοῦ του, στὴν παρὰ φύσιν θεομίσητη καὶ βδελυρὴ ἁμαρτία! Ἐκείνη ἀκολουθοῦσε τὴν ὑπόδειξη τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ μέσω τοῦ καλοῦ της Πνευματικοῦ καὶ οὐδέποτε διανοήθηκε νὰ προβεῖ σὲ ἓνα τέτοιο παθογενὲς ἀνοσιούργημα.

Κάποτε ἀπελπισμένη κατέφυγε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Σουρωτῆς καὶ συνάντησε τὸν ἐκεῖ παρεπιδημοῦντα Γέροντα τῆς ἀδελφότητος, ὄσιο καὶ Θεοφόρο πατέρα Παῖσιο τὸν Ἁγιορείτη. Τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τὸ πρόβλημά της καὶ ζήτησε τὴν βοήθειά του. Ὁ Ὅσιος, κατὰ τὴ μαρτυρία τῆς γυναίκας, ἔγινε κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο «ἠφαίστειο» ἀπὸ ἱερὰ ἀγανάκτηση. Ὑπέδειξε στὴ γυναίκα νὰ μὴ ἐνδώσει οὔτε καὶ μὲ ἀπειλὴ θανάτου στὶς σιχαμερότερες καὶ θανασιμότερες ἁμαρτίες ποὺ ἔχει νὰ παρουσιάσει ὁ ἐκπεσὼν ἄνθρωπος. Ἐξήγησε ὅτι μέσω αὐτῶν τῶν ἁμαρτιῶν ἐπαισέρεται ὁ διάβολος στὸν γάμο καὶ φυγαδεύεται ὁ Παράκλητος... Ὀνόμασε τὶς πράξεις αὐτὲς μάλιστα τῆς ἐποχῆς καὶ παθογένεια γιὰ τὰ διαζύγια, τὴν ψυχικὴ διάσπαση τῶν συζύγων, καὶ ἰδίως γιὰ τὴ διαστροφή καὶ κατρακύλα τῶν σημερινῶν παιδιῶν, ποὺ εἰσοφοῦν δαιμονικὴ ἐνέργεια ἀπὸ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα ποὺ ἔχει ὁ διάβολος ἐπὶ τοῦ γενετικοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται καὶ ἀπὸ τὶς χαίνουσες πνευματικὲς πληγές, ποὺ ὑπάρχουν ἀθεράπευτες στὶς ψυχὲς τῶν γονέων τους... Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση στὴν κυρία ἐκείνη, ἦταν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ὁσίου Παϊσίου νὰ καταγγεῖλει τὸν Πνευματικὸ τοῦ συζύγου της στὸν Ἐπίσκοπό του γιὰ νὰ τὸν καθαιρέσει. Τῆς εἶπε ἐπὶ λέξει: “Νὰ πᾶς νὰ τὸ πεῖς στὸν Δεσπότη γιὰ νὰ τὸν ξυρίσει!!!”» (Πηγή: https://hristospanagia3.blogspot.com/2018/07/blog-post_957.html#more).

Ἰδιαίτερα βαρυσήμαντα τὰ ὅσα διδάσκει γιὰ τὸ θέμα μας ὁ σύγχρονος μεγάλος ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, ποὺ μάλιστα ἀποτολμᾷ μέχρι... «τις κρεβατοκάμαρες των ζευγαριῶν». Τὰ ἐφεξῆς ἀποσπάσματα ἀποτελοῦν συμβουλές του σὲ μελλόνυμφη κοπέλλα, ποὺ ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ στενώτερα πνευματικὰ του τέκνα.

«Ὁ φυσικὸς τρόπος ἐπαφῆς (συνεύρεσης τῶν συζύγων) σὲ κάνει νὰ εὐτυχεῖς κι αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν πρώτη φορά. Γιατί, ὅπως μάθεις. Ὅλα τὰ ἄλλα (οἱ ἄλλοι, μὴ φυσικοὶ τρόποι συνεύρεσης) εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Διαστρέφουν τὴν ψυχὴ, μπερδεύουν. Παθογένεια» (Ἁγίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, Ἔνας νὰ μὲ ἀκούσει..., ἐκδ. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, Μήλεσι 2019, σελ. 31).

«Νὰ μελετᾶτε, νὰ λιβανίζετε, νὰ προσεύχεσθε καὶ μετὰ νὰ συνέρχεσθε. Νὰ ἔχετε δύο κρεββάτια, ὥστε ἡ κίνηση τοῦ ἑνὸς (συζύγου) πρὸς τὸν ἄλλον ἀρχικὰ νὰ εἶναι πνευματική, ψυχική καὶ μετὰ σωματική. Ὅχι δηλαδή ἐπειδὴ εἶστε δίπλα καὶ ἀκουμπᾶτε. Ἄλλωστε εἶναι πιὸ ὑγιεινό, γίνεται καλύτερος ἀερισμός, ἄδηλη ἀναπνοή, πιὸ ἄνετη κίνηση. Μετὰ, βλέπουν καὶ τὰ παιδιὰ...» (ὄπ. ἀν., σελ. 31).

«Ὅ,τι θέλουμε, γεννᾶμε. Θέλουμε ἀγίους, γεννᾶμε ἀγίους. Στὸ χέρι μας εἶναι νὰ γεννήσουμε ἀγίους. Ἡ ψυχοσωματικὴ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται ἀπὸ τὴ σύλληψη, ἐν συνεχείᾳ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς μητέρας κατὰ τὴν κύηση καὶ, φυσικά, ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ζεύγους» (ὄπ. ἀν., σελ. 33).

«Ἡ στεναχώρια τῆς μητέρας κατὰ τὴν κύηση προσβάλλει ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τὸ παιδί, ὅπως ἄλλεργίες, καρκίνος, καρδιά» (ὄπ. ἀν., σελ. 35).

«Δὲν φαντάζεσαι πόσο ἐπηρεάζει τὸ ἔμβρυο τὸ περιεχόμενο τῶν αἰσθήσεων μας κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη, ἀκόμα καὶ τὴν ὄψη του. Πῶς νὰ τὸ ποῦμε αὐτό, εἶναι ἀδόκιμη λέξη. Νὰ τὸ λέμε «ἰδεοπλασία». Ψάξε στὸ λεξικὸ νὰ δεῖς ἂν ὑπάρχει. Ἡ ἰδέα ὑλοποιεῖται, παίρνει χαρακτηριστικά, ἀλλάζει ἀκόμα καὶ τὸ DNA. Ὅπως συνέβη στὸν Ἰακώβ καὶ τὸν Λάβαν ὅταν ἦταν νὰ χωρίσουν τὴν περιουσία τους. Λέει ὁ Ἰακώβ: “Θὰ μοῦ δώσεις τὰ πρόβατα ποὺ αὐτὴ τὴν χρονιά θὰ βγοῦν παρδαλά”. Κι ὁ Ἰακώβ ἐκεῖ ποὺ τὰ πρόβατα ἔπιναν νερό, ἔβοσκαν καὶ μετὰ συνευρίσκοντο, ξεφλούδισε κατὰ μέρη τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων, κι ἐκείνη τὴ χρονιά ὅλα τὰ ζῶα γέννησαν παρδαλὰ νεογνὰ (Γεν. 30, 31-42)» (ὄπ. ἀν., σελ. 36-37).

«Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κύησης μὴ συνέρχεσθε, γιατί αὐτὴ ἡ συγκίνηση διαταράσσει τὴν ὁμαλὴ ἀνάπτυξη τοῦ ἐμβρύου κι ἂς λένε οἱ γιατροὶ μέχρι τὸν ἕκτο μήνα (ἐπιτρέπεται). Τὸ τράνταγμα... Ἡ αἴσθησις τῆς ἡδονῆς διεγείρεται, τὸ ἔμβρυο συμμετέχει. Ἐπίσης, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ θηλασμοῦ νὰ ἀποφεύγετε τὶς συνευρέσεις, γιατί τὸ γάλα “χαλάει”. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο» (ὄπ. ἀν., σελ. 41-42).

«Δὲν χρειάζεται νὰ φορᾶς παντελονάκια στὰ κοριτσάκια σου. Κατευθείαν φουστανάκια. Ὅταν φορᾶνε ἀντρικὰ παντελόνια, χαλάει ὁ ψυχισμὸς τους. Κάτι παθαίνει καὶ μετὰ δὲν ἀγαπᾶνε τοὺς ἄνδρες τους ὅταν παντρευτοῦν. Ὑπάρχει μεγάλη προσπάθεια ἐξομοίωσης τῶν δύο φύλων καὶ θὰ τὸ δεῖς ἀργότερα. Οἱ ὁμοφυλοφιλικὲς τάσεις ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν βρεφικὴ ἡλικία. Ἀπόφυγε ἐντελῶς τὰ παντελόνια. Ἐκεῖ ποὺ πιέζουν ἀνάμεσα στὰ πόδια εἶναι τὰ κύτταρα τῆς ἡδονῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι

εύπαθῆ καὶ ἀδρανοποιοῦνται μὲ τὴν πίεση, καταστρέφονται καὶ δὲν ἱκανοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τους καὶ ζητᾶνε μὴ φυσιολογικὲς διεξόδους» (ὄπ. ἀν., σελ. 48-49).

* * *

Ὁλοκληρώνοντας, κάτι πολὺ σημαντικό, ἅγιε Κυρηναίας: Τὸ ἂν ὁ ἅγιος Μόρφου χρησιμοποίησε αὐτὴ τὴ γλῶσσα νὰ πεῖ τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους, ὡς πρὸς τὰ παρὰ φύσιν ἁμαρτήματα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάμου, δὲν εἶναι ἀπὸ ἀφιλανθρωπία καὶ μίσος ἢ καὶ ἀπόρριψη τῶν περιπιπτόντων σὲ αὐτά, ἀλλὰ ἀπὸ φιλάνθρωπη ποιμαντικὴ αἴσθησι τοῦ χρέους του, ὡς ἐπισκόπου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ ὀριοθετήσῃ ἐν προκειμένῳ τὴ σωστικὴ ἀλήθεια, ἀρυόμενος ρήσεις συγχρόνων ἀγίων, καταθέτοντας θαρραλέα καὶ ἀνυπόστολα τὸ διαχρονικὸ φρόνημα καὶ ἦθος τῆς μίας, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀπορρίπτει κανένα, ἀλλὰ δέχεται μὲ ἀγάπη τὸν πονεμένο, τὸν ἁμαρτωλό, ὅχι γιὰ νὰ τὸν ἐπαναπαύσῃ στὴν ὅποια πτώση του, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ, νὰ τὸν σώσῃ, νὰ τὸν ἀγιάσῃ... Κι ὁ ἅγιος Μόρφου, ὅπως πολὺ καλὰ γνωρίζω, πολλοὺς εἶναι ποὺ ἔχει βοηθήσῃ πατρικὰ νὰ βροῦν τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, νὰ βροῦν ἀνάπαυση, νὰ βροῦν τὸν Χριστὸ στὴ ζωὴ τους.

Μὲ σεβασμὸ
Ἄρχιμανδρίτης Φώτιος Ἰωακείμ
Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Μόρφου
Ἐπισκοπεῖον Εὐρύχου, 31.07.2019

Επεξεργασία